

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỲ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 46

Ai nghĩ sao thì nghĩ, phần tôi, tôi cứ nghĩ sự ngộ nhận là một căn nguyên gây nhiều hậu quả tai hại nhất; vì sự ngộ nhận dẫn dắt con người đi theo hướng lệch lạc –có khi đi ngược sự thật– đồng thời từ đó phát sinh nhiều tội lỗi.

Có người tự ngộ nhận; có người do người khác làm cho ngộ nhận hoặc do cả một hệ thống ngộ nhận rồi kéo mình theo. Có kẻ ngộ nhận mà vô tư không biết mình đang sai lầm, nhưng cũng có kẻ biết mình đang ngộ nhận mà vẫn cứ để mặc sự ngộ nhận ấy liên tiếp xảy ra vì thấy mình đang được lợi lộc.

Đọc Phúc âm tới chỗ Đức Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse lên đền thờ Giêrusalem để dâng Chúa Hài Nhi vào đền thánh theo luật định, người ta thấy ngay đoạn tiên tri Simêon tiên đoán về Chúa Hài Nhi; trong lời tiên đoán ấy có một câu rất đáng chú ý:

- ...*Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên cớ cho nhiều người Israel phải vấp ngã hay được chỗi dậy...* (1)

Lời tiên tri trên rõ ràng đã được ứng nghiệm! Chẳng những bản thân Chúa Kitô, mà cả những lời Người dạy trong Phúc âm cũng làm cớ cho nhiều người vấp phạm hay được chỗi dậy. Vì trong khi có người tìm thấy trong Phúc âm sự sáng soi để chỗi dậy đến với Nước Trời, thì có rất nhiều người chẳng những đã không chịu mở mắt ra để thấy và chỗi dậy, lại còn bằng tà dục, “*đập giập bể cong*” Lời Chúa theo hướng kiêu căng, ích kỷ, cầu danh cầu lợi làm cho mình và cả những người khác hiểu lầm (ngộ nhận) luôn Lời Chúa. Chính vì vậy nên thánh Gioan Tẩy Giả mới có những lời kêu gọi vô cùng thực tiễn:

- *Hãy dọn con đường cho Đức Chúa; sửa lối cho thẳng để Người đi; mọi thung lũng, phải lấp cho đầy; mọi núi đồi phải bạt cho thấp; quanh co phải uốn cho ngay; đường lối lồi lõm, phải san cho bằng* (2)

“*Dọn con đường cho Đức Chúa; sửa lối cho thẳng để Người đi*” có nghĩa là đọc hay nghe và đón nhận Lời của Chúa dạy trong Phúc âm: nếu đọc hay nghe Phúc âm với lòng đã được dọn kỹ - khiêm tốn, vô tư, ngay lành- như thánh Gioan Tẩy Giả đã bảo thì lập tức sẽ thông hiểu Chúa nói gì và thích thú thực hành chăm chỉ, Lời Chúa lúc này khiến họ chỗi dậy và thẳng tiến đến Nước Trời; còn ngược lại, nếu đọc hay nghe Phúc âm với lòng không được dọn dẹp –không bạt núi kiêu căng, không lấp hố tham, không sửa ý gian trá tà mỵ- như thánh Gioan Tẩy Giả đã rao thì có đọc nhiều, nghe nhiều bao nhiêu cũng sẽ chẳng hiểu, chẳng thông và chẳng biết Chúa nói gì, hoặc hiểu nhưng cắt nghĩa sai rồi đi sai và lôi kéo nhiều người cùng sa xuống vực sâu tăm tối với mình.

May mắn cho tôi làm sao! Được cha sở Luca dạy dỗ, uốn nắn, cho nên trong những tháng ngày tuy còn học tập ở đại chủng viện, nhưng tôi đã sớm nhận ra được rằng: tu sĩ, giáo sĩ của chúng ta mắc nhiều ngộ nhận; đặc biệt những ngộ nhận về Lời Chúa trong Phúc âm (3). Với nhiều ngộ nhận lớn nhỏ, chúng ta đã đi lệch đường, rồi kéo theo những thế hệ giáo dân cùng đi lệch theo với chúng ta –phải cậy vào lòng nhân hậu Chúa tôi mới tin nổi nhiều thế hệ giáo dân vô tội vẫn được hưởng ơn cứu độ dù ngộ nhận đủ điều-.

Rõ ràng đại chúng viện không dạy, nhưng chẳng hiểu sao từng lớp từng lớp người cứ mãi theo nhau mà ngộ nhận; tôi xin kể đại khái vài ngộ nhận phổ biến như sau:

Ngộ nhận linh mục là “cha dưới đất” trong kinh Lạy Cha.

Ngộ nhận mình là người thánh.

Ngộ nhận về đức tin.

Ngộ nhận người đi tu là theo Chúa, giáo dân không phải và cũng không thể theo Chúa.

Ngộ nhận chỉ có giáo sĩ mới là môn đệ, tông đồ, là thợ gặt, là ngư phủ đánh cá người, là men, là muối... còn giáo dân chẳng là gì hoặc chỉ là những thứ còn lại.

Ngộ nhận ý mình là ý Chúa.

Ngộ nhận để được rồi linh hồn phải giữ đạo, mà giữ đạo gồm: siêng năng đi lễ, rước lễ và chịu các phép bí tích, năng xin lễ cho các linh hồn và lần chuỗi, đọc kinh hôm và kinh mai, vào hội đoàn...

Ngộ nhận phạm đến giáo sĩ là phạm đến Chúa, gọi tội ấy là phạm thượng.

Ngộ nhận ơn kêu gọi.

Ngộ nhận Giáo hội là tập thể giáo sĩ gồm linh mục trở lên.

Sau khi thầy Hiền xuất tu được khoảng vài ba tháng, trong đại chúng viện có xảy ra một chuyện nho nhỏ, nhưng cũng đánh thức được một số thầy.

Lớp Triết Hai bên dưới tôi 3 lớp có một đại chúng sinh tên Giảng.

Đang tu học bỗng dưng Giảng trở chứng: có những lời nói, cử chỉ và hành động bất thường không giống ai. Những biểu hiện lạ ấy ngày càng kỳ hơn cho đến một hôm, giữa đêm khuya lúc mọi người đang ngủ, Giảng thức dậy đập đồ lung tung rồi chạy xồng xộc đi khắp nơi trong khuôn viên đại chúng viện, vừa chạy Giảng vừa la hét kèm theo hành vi xé quần xé áo, bứt tóc bứt tai.

Sau khi vất vả đưa Giảng đến được bệnh viện, các bác sĩ giúp ổn định, khám chữa và săn sóc cho cậu ta được hơn 3 ngày thì bỗng dưng Giảng trở chứng với những biểu hiện còn lạ kỳ hơn: không ăn không uống, cặp mắt đỏ ngầu, nhìn tròng tròng, hai tay luôn khua khoắng vẽ trong không khí những hình thù khó hiểu, tự xưng mình là Hitler (4) tái thế, có lúc thuyết giảng huyền thuyên về nòi giống loài người.

Đại chúng viện là nơi đông người; đông người thì có nhiều ý kiến; nhiều ý kiến góp lại thành sáng kiến. Sau khi kể cho các cha giáo nghe lý lịch sơ sơ thầy Giảng là một người rất đam mê luyện võ và khí công, nhưng là luyện võ và khí công qua tiểu thuyết kiếm hiệp của tác giả Kim Dung, qua những thông tin về thân tượng võ thuật lừng danh bấy giờ là Lý Tiểu Long, và qua những thầy dạy cùng nhiều tài liệu có vẻ rất bí ẩn ngay từ khi còn ở tiểu chúng viện v.v... mọi người được các cha giáo cho phép tức tốc đi tìm một thầy võ nổi tiếng để đến thử thăm bệnh cho thầy Giảng. Sau khi xem xét, vị võ sư cho biết thầy Giảng luyện khí công sai phương pháp nên bị tắt huyết và loạn khí ở thể rất trầm trọng. Vị võ sư được các bác sĩ cho phép, dành 3 ngày vừa chữa trị vừa ở kề bên theo dõi thật sát. Tuy nhiên mới sau hơn một ngày, vị võ sư cho biết mình đã làm hết sức; trước khi rút lui ông để lại một lời khuyên gây nhiều kinh ngạc:

- Nên tìm thầy bùa.

Ban Giám đốc hội ý rất nhanh và quyết định không mời thầy bùa, nhưng mời linh mục K., một linh mục lão thành nức tiếng thánh thiện, đến với thầy Giảng.

Vừa thấy vị linh mục già bước vào phòng, thầy Giảng nói ngay:

- Ta là Hitler tái thế. Làm gì được ta? Làm gì được ta?

Linh mục K. mím một nụ cười hiền khô:

- Hitler hả? Hitler hả? Quá rồi...! Quá rồi...! Đọc sách Hitler (5) nhiều quá sinh “lạm thuốc” phải hôn?

Cuộc đấu khẩu mất đến năm ba phút, xoay quanh chỉ một việc: việc thầy Giảng mắt long lên bảo mình là Hitler còn linh mục K. cứ tưng tưng giễu cợt và phủ nhận.

Đến một lúc giống như không còn kiên nhẫn được nữa với ông linh mục già cứng đầu, thầy

Giảng nhào vô xiết cổ linh mục K.

Với tất cả sức lực trai tráng của một anh y tá và 3 đại chủng sinh, bốn người hì hục vát và lăm mới gỡ được tay thầy Giảng ra khỏi cổ linh mục K, đưa thầy Giảng về lại giường và giữ chặt ở đó. Sự việc tồi tệ đến như thế... vậy mà lạ thay! Linh mục K. vẫn cứ tỉnh rụi, lại còn bảo chúng tôi:

- ...Nhẹ nhẹ tay! Đừng làm thầy ấy đau tội nghiệp!

Vuốt lại áo xống, ngồi xuống ghế, mắt không nhìn vào thầy Giảng, ngài nói với phong thái vẫn bình thản tự nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Ủ thì mày là Hitler! Khỏe vậy thì đúng là Hitler thật rồi còn gì! Được!... Nhưng mày muốn gì?

Thật trái ngược! Một bên thì nóng như lửa lò, dữ như “chần tinh”, còn một bên thì nguội như hồ nước lạnh, hiền như cục đất, linh mục K. đã làm cho... đến quý... cũng phải tức điên; rồi vì không đe nẹt gì được đành phải chịu xuống nước dịu lại và ngồi yên. Tuy nhiên thầy Giảng vẫn còn trừng trừng cặp mắt đỏ ngầu nhìn linh mục K. vừa găm gù trong cổ họng:

- Tao muốn trả thù! Tao muốn trả thù!

- Hm! Mày muốn trả thù ai? Trả thù vì cái gì?

- Tao muốn trả thù hết mọi người...

- Trả thù sao được? Mày từng giết hại quá nhiều người rồi còn gì! Mày đã ăn tươi nuốt sống bao nhiêu triệu người Do Thái rồi còn gì! Mày đã khiến, để chừng có đến, cả triệu thanh niên phải chết trong thế chiến thứ II rồi còn gì! Còn nữa, còn nhiều nữa! Làm sao có thể kể hết số người mày đã giết hại trong các trại tập trung! (6)

Linh mục K. nói như tuôn, không để cho thầy Giảng kịp nói. Lạ một điều! Giọng nói của ngài vừa êm nhẹ như ru chuyện, vừa có vẻ đanh thép như quan tòa tuyên án. Chúng tôi chứng kiến và thâm thán phục ngài làm sao! Tự hỏi: Ngài là người từng trừ quỷ nhiều lắm hay sao mà gan dạ, mà dày dạn, mà khiến cho quý phải ngồi thu lu chịu nghe một nước? Khi chúng tôi còn đang thắc mắc thì linh mục K. vẫn dịu dàng nói, nói tỉnh bơ, nói có pha trò chút ít, nói như khinh để chẳng coi ma quỷ hay Hitler ra cái giống gì... thầy Giảng vẫn im nghe, về sau thỉnh thoảng lại còn rút chân lên giường, có lúc lù lù một tý vào hướng vách tường.

Bỗng linh mục K. hỏi:

- Mày “gieo gió thì phải gặt bão” còn về đây khuấy động mọi người để làm gì?

- ...

- Nhân danh Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Chúa Thánh Thần, mày phải trả lời, mày trở về đây để làm gì?

...

Mãi một lúc sau thầy Giảng mới hé môi; cậu ta nói lí nhí rất khó nghe:

- Tao về đây để tạo thêm sự ngộ nhận.

Vừa nghe không rõ, vừa nghe chữ nghĩa không phổ thông cho lắm, nên linh mục K. gặng hỏi:

- Mày nói cái gì? Ngộ nhận là ngộ nhận làm sao? Ngộ nhận cái gì?...

Thầy Giảng trả lời vẫn với giọng nói khó nghe:

- Tao gieo nhiều sự ngộ nhận để phá hại chúng bây. Giáo sĩ sẽ ngộ nhận mình là Chúa.

Linh mục K. quan tâm đến chuyện khác, nên ngài hỏi:

- Nhưng sao lại nhập vào một con người trẻ tuổi vô tư chỉ biết có tu hành thế này?

Thầy Giảng trả lời:

- Vì tao thấy thần hồn này thích hợp với tao (7).

- Bây giờ mày có chịu rời xa người này không?

- Không! Không! Không! –thầy Giảng hét to dần-

- Chứ mày muốn gì mà không chịu rời đi?

- Tao muốn tiếp tục giết cho được nhiều người.

- Đã chết rồi mà mày vẫn còn khao khát làm chuyện đó lắm sao? Vậy thì mày sẽ giết người

bằng cách nào?

- ...

Chúng tôi thấy câu hỏi nào âm hồn Hitler khó trả lời thì hấn im. Linh mục K. nói tiếp:

- *Mày phải rời xa người này! Không có cách nào khác. Người này đang đi theo Chúa...*

Thầy Giảng vừa nghe xong chữ “đi theo Chúa” thì rú lên một tràng cười nghe hơi lạnh sống lưng; cười đã đời xong cậu ta nói:

- “Đi... theo... Chúa” à? Ngộ nhận! Sai lầm! Láo khoét!

- Tại sao là ngộ nhận, là sai lầm, là láo khoét?

- ... (8)

- Thôi thì mày cũng phải chừa đừng nhập vào những người tin Chúa, vì...

Linh mục K. chưa dứt lời, thầy Giảng lại cười rú lên và nói:

- Ngộ nhận! Sai lầm! Láo khoét nữa! (9)

Linh mục K. nói:

- Ừ thì mày biết hết rồi còn gì! Biết như một người đắc đạo Phúc âm vậy! Thôi đủ rồi! Mày rút lui đi! Càng ở lại càng chuốc thêm oán ghét mà thôi! Trước kia cũng tại mày mà ngày nay ra nông nổi. Việc mình làm sao mình lại muốn đổ trút trên đầu người không liên can? Mày hãy đi đi!

Linh mục K. đứng lên với dáng vẻ cương quyết. Ngài tiến đến gần thầy Giảng vừa giơ cây thánh giá ra vừa nói:

- Rút đi ngay! Tao và mọi người không muốn mày ở lại đây nữa!

Khi cây thánh giá gần đến người thầy Giảng thì cậu ta ngã vật xuống giường giãy giật lên mấy cái rồi nằm im. Linh mục K. đặt thánh giá vào môi cậu, đặt lên trán, lên người cậu. Thầy Giảng nằm im và từ lúc đó ngủ một mạch cho đến sáng hôm sau.

Thật là dễ dàng! Thật là êm thấm!

Khỏi phải nói, chúng tôi thuật đi thuật lại cho nhau nghe đến mỗi cả miệng kèm theo là sự ngưỡng mộ linh mục K. không thể tưởng! Chúng tôi, tuổi trẻ hăng như ngựa non, còn rủ nhau bầy đoàn... kéo đến chỗ ở của ngài. Đến để biết ngài sống khổ hạnh. Nhìn ngoài nhà xứ thì cũng tươm tất như mọi nhà xứ, nhưng vào đến phòng riêng của ngài thì mới thấy quá sơ sài, giản dị. Chợt nghĩ cha Luca cũng thế! Hình như vị nào có ân đức cao dày thì không cần gì nữa thì phải. Khi chúng tôi hỏi:

- Thưa... cha làm cách nào mà quý sợ đến riu riu vâng lời một nước?

Linh mục K. đáp:

- Có đức tin thật...

Ngài giải thích ngay:

- **Đức tin thật là thực hiện lời Chúa dạy...** cho đến nơi đến chốn.

Linh mục K. còn khuyên chúng tôi:

- Phải biết sợ điều này: Ai cũng có thể bị ma ám quỷ nhập bất kỳ lúc nào, chỉ là nhiều hay ít, nặng hay nhẹ, lâu hay mau, thấy được hay không nhận ra... Giết người, cướp của, “đánh vợ đợ con”, mưu hại hàng xóm, ăn gian nói dối, kiêu ngạo bạo ngôn... đều có thể là những cơn ma ám quỷ nhập mà ta không hay biết.

Linh mục K. nói không khác gì cha sở Luca:

- Quý không phải là một nhân vật cụ thể cho bằng một thể chất. Khi các anh tàn độc, gian manh, ngạo mạn, ích kỷ, ngộ nhận... các anh đã có chất quỷ trong mình rồi vậy.

Thật là một chuỗi những bài học quý giá!

Câu chuyện trên chỉ động đến vài điều như ngộ nhận về quỷ ám, về việc “đi theo Chúa”, về đức tin mà thôi, nhưng từ đó, tôi thấy ra được người Công giáo chúng ta còn ngộ nhận rất nhiều điều. Mọi ngộ nhận phải có nguyên nhân, nguồn gốc.

(1) (Lc 2,22-35)

(2) (Lc 3,1-6)

(3) Thời này rất khó tìm mua được sách Phúc âm, nếu được thì giá khá cao so với túi tiền của các đại chủng sinh vì Giáo hội Công giáo lúc bấy giờ không tha thiết lo chuyện đó, cho nên các đại chủng sinh thường tìm đến các Hội thánh Tin Lành để xin, vì họ ấn hành sách Phúc âm cách đại trà để bán rẻ hoặc sẵn sàng biếu không.

(4) Adolf Hitler (1889-1945) Quốc trưởng của Đức quốc xã với chế độ phát xít cực kỳ tàn bạo; là tên đồ tể sát hại khoảng 6 triệu người Do Thái cùng một số nhóm chủng tộc, tôn giáo, chính trị khác; cuộc Đại đồ sát dân Do Thái có tên là Holocaust; hấn đẩy nhân loại đến thế chiến II khốc liệt để cuối cùng thua nhục và cùng vợ tự sát. Những gì Hitler đã làm hoàn toàn là tàn ác đến độ hấn được mệnh danh là con quỷ. Thực vậy; hấn kéo tụt quá trình phát triển của nhân loại trong một thời gian dài.

(5) Những năm đó, các nhà sách bày bán nhan nhản hàng loạt rất nhiều sách viết về Hitler khai thác trí tò mò của mọi người để thu lợi, khiến các nhà luân lý lúc đó phải hoảng hốt kêu lên: “Người ta đang đầu độc xã hội”.

(6) Trại tập trung thời Phát-xít Đức, Hitler dùng để thực hiện cuộc Đại đồ sát dân Do Thái từ năm 1933 đến 1945.

(7) Linh mục K. sau này có dịp đã giải thích cho chúng tôi về việc này tóm trong một lời khuyên: “Có 3 trường hợp khiến cho ma quỷ và các âm hồn xấu dễ ám nhập:

- Một là đã tin Chúa, nay lại không tin Chúa nữa.

- Hai là tinh thần hoảng loạn và yếu đuối vì lý do gì khác.

- Ba là tin theo ma quỷ hoặc có tinh thần giống ma quỷ theo luật “đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu”

Vậy cứ luôn tin Chúa, tin cách mạnh mẽ thì chẳng quỷ ma nào ám nhập được”. Ngài còn nói đùa: “Kẻ tin Chúa mạnh mẽ có muốn cũng không thể gặp ma nữa là...”.

(8) Sau này linh mục K. bảo rằng, **theo Chúa là khi nào thực hiện Lời Chúa dạy: anh dũng bỏ ý riêng để sống yêu thương tha nhân.** Làm đúng như vậy thì người giáo dân nghèo, khổ, tật, bệnh... đều có thể theo Chúa, vì Chúa kêu gọi mọi người theo Chúa. Hitler mắng ngài “ngộ nhận, sai lầm, lão khoét” là đúng. Dù không chắc âm hồn nhập vào thầy Giảng có phải là Hitler hay không, nhưng sự hiểu biết đó không phải của những âm hồn tầm thường thất học.

(9) Linh mục K. còn giải thích thêm: “Nó mắng mình vậy là đúng, vì **tin Chúa là làm theo lời Chúa qua sống bác ái yêu thương**, không làm theo lời Chúa là đức tin giả, đức tin môi mép”.